

LA GRAN DECISIÓ

Quan l'Alex va arribar a casa va pensar com dir-li a la seva mare que se n'anava a viure a un pis compartit amb uns amics. L'Alex era un noi de dinou anys, amb els cabells curts de color negre i els ulls verds. Li agradava llegir i jugar a futbol. Vivia a un dúplex a Barcelona amb la seva mare, la Mariona i el seu pare, l'Arnau. Quan els ho va explicar, la seva mare no s'ho va prendre molt bé:

-Tu no te n'aniràs de casa fins que jo ho decideixi!

-Per què?-Va preguntar l'Alex, tot sorprès de la reacció de la seva mare.

-Doncs perquè sí -Va respondre.

Llavors l'Alex va sortir al carrer i va començar a córrer, sense saber on anar. Va parar quan li van començar a fer figa les cames i va acabar al costat d'unes escombraries.

- Per què estàs aquí?-Va preguntar una veu a la seva esquerra.

Es va girar i va veure una dona d'uns seixanta anys, que per la seva roba semblava que visqués allà. Tot i això, l'Alex li va explicar el que passava amb la seva mare. La dona li va dir:

-Jo crec que la família és el més important. Hauries de tornar amb ta mare.

L'Alex va deixar de parlar amb aquella velleta i es va tornar cap a l'altre costat. "Una altra persona que no m'entén" va pensar. Tenia molta son, així que es va recolzar a un cubell d'escombraries i es va adormir.

Quan es va despertar va veure que estava a sobre d'un llit, en comptes d'estar al carrer. Va baixar les escales de l'habitació a la que estava amb una mica de por i va veure una gran sala d'estar, amb una xemeneia feta de maons i una taula envoltada de cadires. Com que no hi havia ningú va sortir fora a veure si hi havia algú. Va veure que la casa estava a dalt d'un altiplà envoltat d'arbres, on també passava un petit riu. No hi havia cap humà; els únics éssers que hi havia eren uns ocells jugant a dalt d'un arbre i unes truites nedant al riu. Va pensar com sobreviuria; necessitaria aigua, menjar i alguna cosa per escalfar-se. L'aigua la podria treure del riu i podria agafar llenya i cremar-la a la xemeneia, però no sabia si hi havia menjar a la casa, així que va anar a comprovar-ho. L'únic que va trobar va ser una poma. Se li va acudir la idea de pescar alguna cosa al riu i va anar a provar-ho. Quan es va fer de nit només tenia tres peixets i la poma. Va intentar encendre la xemeneia, però no va passar res. Es va menjar la poma i se'n va anar a una habitació a dormir. Trobava molt a faltar a la seva mare. I si no la tornava a veure després del que li havia dit? Va trigar molt a adormir-se pensant en això.

Quan es va despertar es trobava una altra vegada a les escombraries de la primera nit.

-Per fi t'has despertat -Va dir una veu a la seva esquerra. Era la dona.

-Com que per fi?- Va dir ell- No me n'havia anat?

-T'he fet creure que estaves al camp, però ha sigut un somni.

-Com que m'has fet creure? -Va preguntar l'Alex, molt sorprès.

Llavors la vella li va dir que podia hipnotitzar a la gent perquè fes el que ella volgués, sempre que fos amb bona intenció. Havia hipnotitzat l'Alex perquè tingués aquell somni i no s'enfadés amb la seva mare. Llavors l'Alex li va donar les gràcies pel que havia fet i se'n va anar corrent a casa.

Li va donar una abraçada gegant a la seva mare i li va demanar perdó. Li va dir que no tornaria a anar-se'n mai més de casa. Van viure feliços per sempre més.